

Reïncarnatie: een logische noodzaak

Helena Petrovna Blavatsky

Er worden voortdurend vragen gesteld over karma en wedergeboorte, er lijkt grote verwarring over dit onderwerp te bestaan. Degenen die in het christelijk geloof zijn geboren en getogen en zijn opgevoed met het idee dat God voor elk pasgeboren kind een nieuwe ziel schept, behoren tot de meest verwarden. Zij vragen zich af of in dat geval het aantal incarnerende monaden op aarde beperkt is. Waarop zij een bevestigend antwoord krijgen. Want hoe ontelbaar het aantal incarnerende monaden in onze opvattingen ook mag zijn – zelfs als we rekening houden met het feit dat sinds het *tweede ras*, toen hun respectievelijke zeven groepen van lichamen werden voorzien, er meerdere geboorten en sterfgevallen per seconde in de reeds voorbijge aenen mogelijk zijn – toch moet er een limiet zijn.

Er werd gesteld dat *karma-nemesis*, wiens dienstmaagd de natuur is, alles op de meest harmonieuze wijze in orde bracht. Dat daarom de instroom, of de komst van nieuwe monaden, was opgehouden zodra de mensheid haar volledige fysieke ontwikkeling had bereikt. Er zijn geen nieuwe monaden meer geïncarneerd sinds het middenpunt van de Atlantiërs. Aangezien, behalve in het geval van jonge kinderen en individuen wier leven door een of ander ongeluk abrupt werd beëindigd, geen enkele spirituele entiteit kan reïncarneren voordat er vele eeuwen zijn verstreken, moeten dergelijke hiaten alleen al aantonen dat het aantal monaden noodzakelijkerwijs eindig en beperkt is. Bovendien moet andere dieren een redelijke tijd worden gegund voor hun evolutionaire ontwikkeling. Vandaar de bewering dat velen van ons nu de gevolgen van de kwade karmische oorzaken die wij in Atlantische lichamen hebben veroorzaakt, aan het verwerken zijn.

De wet van karma is onlosmakelijk verbonden met die van reïncarnatie. Alleen de kennis van de voortdurende wedergeboorte van één en dezelfde individualiteit gedurende de levenscyclus; de zekerheid dat dezelfde monaden – onder wie vele *dhyan-chohans*, of de ‘goden’ zelf – de ‘cirkel van noodzaak’ moeten doorlopen, beloond of gestraft door die wedergeboorte voor het lijden of de misdaden die in het vorige leven zijn begaan; dat diezelfde monaden, die de lege, gevoelloze omhulsels, of astrale figuren van het *eerste ras*, voortgebracht door de Pitris, binningingen, dezelfde zijn die nu onder ons zijn – ja, misschien wel wijzelf; alleen deze leer, zeggen wij, kan ons het mysterieuze probleem van goed en kwaad verklaren en de mens verzoenen met de verschrikkelijke en ogenschijnlijke onrechtvaardigheid van het leven. Niets anders dan een dergelijke zekerheid kan ons verontwaardigde gevoel voor rechtvaardigheid tot bedaren brengen.

Want wanneer iemand die niet bekend is met de edele leer om zich heen kijkt en de ongelijkheden in afkomst en fortuin, in intellect en vermogens observeert;

wanneer men ziet hoe eer wordt bewezen aan dwazen en losbandigen, op wie het fortuin haar gunsten heeft geschonken door louter geboortevoorrecht, en hun naaste buurman, met al zijn intellect en edele deugden – die in elk opzicht veel meer verdienstelijk is – omkomt door gebrek en gebrek aan medeleven; wanneer men dit alles ziet en zich machteloos moet afwenden, onvermogen om het onverdiende lijden te verlichten, met suizende oren en een pijnlijk hart door de kreten van pijn om zich heen – dan weerhoudt alleen de gezegende kennis van karma hem ervan het leven en de mensen, evenals hun vermeende Schepper, te vervloeken¹. Van alle vreselijke godslasteringen en beschuldigingen die de monotheïsten vrijwel op hun God afwerpen, is er geen grotere of onvergeeflijker dan die (bijna altijd) valse nederigheid die de zogenaamd 'vrome' christen ertoe brengt om in verband met elke kwade en onverdiende klap te beweren dat 'zo is de wil van God'.

Dwazen en huichelaars! Godslasteraars en goddeloze farizeeën, die in één adem spreken over de eindeloze barmhartige liefde en zorg van hun God en schepper voor de hulpeloze mens, en over diezelfde God die de goeden, de allerbesten onder zijn schepselen, geselt en hen laat doodbloeden als een onverzadigbare Moloch! Zullen we hierop het antwoord krijgen, in de woorden van Congreve: 'Maar wie durft de Eeuwige Rechtvaardigheid op de proef te stellen?' Logica en gezond verstand, antwoorden wij: als we moeten geloven in de 'erfzonde', in één leven, alleen op deze aarde, voor elke ziel, en in een antropomorfe godheid, die sommige mensen alleen lijkt te hebben geschapen om hen te veroordelen tot het eeuwige hellevuur (en dit of ze nu goed of slecht zijn, zegt de aanhanger van de predestinatieleer², waarom zou dan niet ieder mens met redeneervermogen op zijn beurt zo'n schurkachtige godheid veroordelen? Het leven zou ondraaglijk worden als men moest geloven in de god die door de onreine fantasie van de mens is geschapen. Gelukkig bestaat hij alleen in menselijke dogma's en in de ongezonde verbeelding van sommige dichters, die menen het probleem te hebben opgelost door hem aan te spreken als:

Gij grote Mystérieuze Macht, die de trots van de menselijke wijsheid hebt ingezet om de stoutmoedige toetsing te verwarren en het geloof van uw verwaande schepselen op de proef te stellen! ...

Er is werkelijk een robuust 'geloof' voor nodig om te geloven dat het 'verwaand' is om de rechtvaardigheid in twijfel te trekken van degene die de hulpeloze kleine mens schept alleen om hem te 'verwarren' en een 'geloof' te testen waarmee die 'macht' bovendien verzuimd kan hebben hem met wijsheid te begiftigen, zoals soms gebeurt. Vergelijk dit blinde geloof met het filosofische geloof, gebaseerd op alle redelijke bewijzen en levenservaringen, in Karma-Nemesis, oftewel de Wet van Vergelding. Deze Wet – bewust of onbewust – voorbestemt niets en niemand. Ze bestaat vanuit en in de eeuwigheid, want ze is de EEUWIGHEID zelf. Als zodanig, aangezien geen enkele handeling gelijk kan zijn aan de eeuwigheid, kan er niet gezegd worden dat ze handelt, want ze is de HANDELING zelf. Het is niet de golf die een mens verdrinkt, maar de persoonlijke handeling van de ongelukkige, die zich bewust onderwerpt aan de onpersoonlijke werking van de wetten

die de beweging van de oceaan beheersen. Karma schept niets, noch ontwerpt ze. Het is de mens die plannen maakt en oorzaken schept, en de karmische wet regelt de gevolgen, welke regeling geen handeling is, maar universele harmonie, die er altijd naar streeft haar oorspronkelijke positie terug te nemen, zoals een tak die, te hard gebogen, met overeenkomstige kracht terugveert. Als het gebeurt dat de arm die probeerde hem uit zijn natuurlijke positie te buigen, ontwricht raakt, zullen we dan zeggen dat het de tak was die onze arm brak, of dat onze eigen dwaasheid ons in het verdriet heeft gestort?

Karma heeft nooit geprobeerd intellectuele en individuele vrijheid te vernietigen, zoals de god die door de monotheïsten is bedacht. Het heeft zijn wetten niet opzettelijk in duisternis gehuld om de mens te verwarren; noch zal het degene straffen die zijn mysteries durft te doorgronden. Integendeel, wie door studie en meditatie de ingewikkelde paden ervan onthult en licht werpt op die donkere wegen, waarin zoveel mensen omkomen door hun onwetendheid over het labyrint van het leven, werkt ten goede van zijn medemens. Karma is een absolute en eeuwige wet in de wereld van de manifestatie. Aangezien er slechts één Absolute kan zijn, als één eeuwige, altijd aanwezige Oorzaak, kunnen gelovigen in Karma niet worden beschouwd als atheïsten of materialisten – laat staan als fatalisten: want karma is één met het *onkenbare*, waarvan het een aspect is in zijn effecten in de fenomenale wereld. Nauw, of liever onlosmakelijk, verbonden met karma is de wet van wedergeboorte, of van de reïncarnatie van dezelfde spirituele individualiteit in een lange, bijna oneindige reeks persoonlijkheden. Deze persoonlijkheden zijn als de verschillende kostuums en personages die door dezelfde acteur worden gespeeld, waarmee die acteur zich identificeert en waarmee het publiek zich gedurende een paar uur identificeert. De innerlijke, of ware mens, die deze personages belichaamt, weet de hele tijd dat hij Hamlet is gedurende de korte tijdspanne van een paar bedrijven, die echter op het vlak van de menselijke illusie het hele leven van Hamlet vertegenwoordigen³.

En hij weet dat hij de avond ervoor Koning Lear was, de transformatie in zijn vertolking van Othello van een nog eerdere nacht; maar het uiterlijke, zichtbare karakter wordt verondersteld zich van dit feit niet bewust te zijn. In werkelijkheid is die onwetendheid helaas maar al te reëel. Niettemin is de permanente individualiteit zich volledig bewust van dit feit, hoewel die kennis, door de atrofie van het 'spirituele' oog in het fysieke lichaam, zich niet kan inprenten in het bewustzijn van de valse persoonlijkheid.

Vertaling Margreet Mantel

Noten 1. Tegenstanders van de karmische leer moeten zich herinneren dat het absoluut onmogelijk is om de pessimisten op andere gegevens te beantwoorden. Een stevige greep op de principes van de karmische wet ondermijnt de hele basis van het imposante bouwwerk dat is opgetrokken door discipelen van Schopenhauer en Von Hartmann. 2. De leer en theologie van calvinisten. 'Gods bedoeling van eeuwigheid met betrekking tot alle gebeurtenissen' (wat fatalisme wordt en de vrije wil, of elke poging om die ten goede te gebruiken, doodt). Het is de voorbestemming of toewijzing van mensen tot eeuwig geluk of eeuwig leed" (Catechismus). Een nobele en bemoedigende leer! 3. 'De hele wereld is een toneel, en alle mannen en vrouwen slechts acteurs; ze hebben hun op- en afgang, en één mens speelt in zijn leven vele rollen, zijn handelingen omvatten zeven levensfasen'. William Shakespeare.